

SZ. KÁRPÁTHY KATA

VALAMI NEM STIMMEL

*Éjjel megint alig tudtam elaludni,
talán három órát sikerült pihennem,
hajnalban kimentem az erdőbe
futni,
egymagam,
nem érdekelt, hogy veszélyes,
szólt a fülemben a rádió és futottam,
valami iszonyú gagyi zeneválogatás ment,
futottam és próbáltam nem gondolkodni,
nem törvényellenes egyik sem,
elvégre nincs kijárási tilalom, tehát
este tíz és reggel öt között is oda mehetek, ahová jólesik,
a légiriadók eddig sem nagyon hatottak meg,
elfutni meg úgyse tudnék egy rakéta elől,
most csak én voltam, a zenék, az erdő és az út,
úgy éreztem, mintha csak kint lenne kora nyár,
bennem viszont késő ősz,
futottam, és nem akartam gondolkodni,
futottam, és mégiscsak gondolkodtam,
hogymit küldjek a következő kiállításra,
meg hogy összeveszttem tegnap a párommal,
ez a veszekedés más volt, mint az eddigiek,
azt kérdezte, ha nem akarom, miért vagyok vele,
ezt ilyen nyíltan soha nem kérdezte még,
hülyeségeket kezdtem mondani,
hogy jó veled, meg kedves,
nem akartam azt hazudni, hogy így meg úgy szeretem, meg nagyon szeretem,
ez is mekkora hülyeség már,
ha valakit szeretsz, azt egyszerűen szereted,
nem kicsit meg nagyon,
ha már hozzáragasztod, hogy nagyon szereted, az már gyanús,
nagyon szereted a csokis fagyit nyáron,*

*a pasidat simán csak szereted,
közben
megbotlottam egy kőben, és megfejeltem egy nagyobb fücsomót,
éles picikavicsok voltak körülötte,
most tudok örülni annak, hogy ezen az úton nincs aszfalt és fű nő két oldalon,
a szelfikamerával megnéztem a vérző homlokomat,
visszaindultam,
egy autó megállt mellettem,
ne vigyelek be? – kérdezte a sofőr,
egyedül volt, hozzám hasonló termetű nő,
köszí, nem, mondtam,
megállt, láttam, ahogy az elsősegélydobozhoz nyúl,
kivett két sebtapaszt,
legalább a sebedre tedd ezt akkor, mondta,
köszönöm, mondtam,
biztos ne vigyelek el? – kérdezte még egyszer,
nem, köszí, itt élek a közelben, válaszoltam,
oké, mondta,
visszaült és elhajtott,
nem szédültem, csak a fejem fáj egy kicsit,
visszatértem az eredeti gondolataimhoz,
vagyis a párkapcsolatomhoz, ami most válságban van,
igen, válság, tuti ezt mondaná rá egy szakember,
pedig nem válság ez, csak a távolság és kevés intimitás eredménye,
talán, ha itt lenne, vagy én ott, most nem lett volna ez az összeszólalkozás sem,
hazaértem,
írtam a páromnak, hogy este beszéljünk, ha tudunk,
látta,
ilyenkor legalább annyit visszairhatna, hogy jó, vagy valami,
ez a legidegesítőbb,
látta,
mintha csak az lenne oda írva,
leszarja,
letusoltam,
lecseréltem a sebtapaszt a homlokomon,
még mindig csak látta,
eldöntöttem, hogy nem nézegetem a telefonomat,*

*nem stresszelek feleslegesen,
és az első kliens érkezéséig fotókat fogok szerkeszteni,
napközben csináltam a munkámat,
baba-mama fotózás délelőtt,
egy harmincas egyedülálló anyuka jött és az alig pár hónapos gyermeke,
a kicsi nyűgös volt,
aludni akarhatott,
egy kép sem sikerült jól,
a baba izgett-mozgott, és úgy visított, mint a légvédelmi sziréna,
az anyuka ideges lett,
azt mondta, ne haragudjak, tegyük át,
szégyellte magát a kölyke miatt,
megkért, vigyázzak a kicsire pár pillanatra,
indulás előtt rágyújtana,
meglepett a kérése, de úgy gondoltam,
öt perc alatt nem fal fel egy öt kilónyi parazita,
a baba könnyezett a mózeskosárban,
felvettem óvatosan, határozottan,
de nem túl szorosan fogtam a hátánál és a fejénél,
rám nézett és
elkacagta magát,
a hisztigép helyett
egy nyugodt kiscicát tettem vissza a kosárba,
anyuka bejött és
el volt képedve,
maga csodákra képes, mondta,
megpróbáltuk újra a fotózást,
és most minden sikerült,
sőt,
kifejezetten jó fotók is születtek,
búcsúzáskor azt mondta az anyuka, hogy
kivételes tehetségem van a fotózáshoz és a gyerekekhez is,
látszott rajta, hogy bóknak szánta,
meglepődtem,
mert irtóztam a kicsinyektől,
ez a baba viszont megnyugtatót,
fel akartam hívni a páromat mindezt elújságotolni,*

de tudtam, hogy most, ha tudna se állna velem szóba,
miután elment a nő, percekig néztem a nyers felvételeket,
eldöntöttem, ezekből mindenképp kiállítok egyszer néhányat,
aztán jött az esküvői fotózás délután,
kimentünk a terepre,
a környék legelcsépeltebb helyére,
giccses és szerintem egyáltalán nem meghitt,
de a pár odáig és vissza volt érte,
ajánlottam különlegesebb, szebb helyeket,
nem tudtam meggyőzni őket,
nekik szokványos kellett,
„különleges”, mint XY és YZ párnál látták,
klisé-konfettizápor;
alig vártam, hogy lezavarjuk,
amúgy is volt még egy portréfotózás kora este,
katona, frontra vonulás előtt,
azt mondta, megbízik bennem,
szabad kezet kapok,
állítsam be,
kisértetiesen olyan volt a szitu,
mint mielőtt ő harcolni ment,
el is sírtam magamat,
megkérdezte, mi a baj,
máskor azt mondanám, hogy semmi, csak a szemembe ment valami,
ami egyértelmű füllentés, de a kliens érzi, hogy nem illik ilyet kérdezni,
most viszont
elmondtam neki, hogy
a párom a fronton van,
és utoljára őt fotóztam így,
bólintott,
azt mondta,
milyen szerencsés a pasim, mert valaki hazavárja, ő viszont árva, ha meg
is hal,
senki sem gyászolja majd,
nem akartam hülyeségeket mondani,
csak annyit mondtam, hogy nem fog meghalni, legyen ügyes,
mosolygott,

*elhívott kávézni a fotózás után,
megmutattam neki a párom fotóit,
közben azt kívántam,
bárcsak ő lenne most itt,
aztán hazamentem, a képeken dolgoztam,
majd elmentem tusolni,
aludni akartam,
de megint nem sikerült,
mostanság
éjjelente az ablak előtt ülök,
odahúztam az asztalomat, dolgozom,
jégeső pattogott az ablakpárkányon,
jégeső, este,
az öregek azt mondták, hogy jég nem tud esni éjjel,
meg azt is, hogy sohase lesz itt többé háború,
aztán most szakad a jég,
és évek óta tart a háború,
a muskátlik odakint maradtak a balkonon,
ha megmaradnak, jó, ha nem, az is,
eszembe jutott a májusi estém azzal a másikkal,
már biztos nem emlékszik rá,
lehet, meg sem ismerne,
eszembe jutott a kiállítás,
nemsokára itt van,
egész hónapban embereket fotóztam mindenféle érzelmekkel,
fáradt, dühös, egykedvű, boldog,
teljesen új téma ez nálam,
eszeveszett tempóban dolgozom,
a hétvégéim be vannak táblázva,
általában családi eseményekre megyek,
szeretnek, azt mondják, kedves vagyok és jók a munkáim,
nézem a párokat, és azon gondolkodom, hogy
majd a kiállításon újra bemutatkozik-e,
mert ha igen, én azt fogom hazudni, hogy
nem, soha nem találkoztunk még személyesen, de ismerem a munkásságát,
ha viszont megismer,
akkor kínosabb lesz nekem,*

vajon egyedül jön-e vagy a feleségével
és mosolyogva fogja a kezét,
nem értem magamat,
miért érdekel mindez engem,
hiszen párszáz kilométerre a szó legszorosabb értelmében
küzd az életéért az, aki tényleg akar engem,
abban biztos vagyok, hogy nem fogom elhagyni,
nem, jók leszünk együtt,
ő boldog, én elégedett,
szerintem más is így él, csak hazudozik másoknak és a közösségi oldalaknak,
nincs olyan, hogy örök szerelem, csak az életen át tartó lakáshitel, amit a
gyerek is nyögni fog,
van helyette kiszámíthatóság, lineáris párkapcsolat, ami nekem unalmas
ugyan, de
meg akarom szokni, mert kell végre valami állandó és nem csak háziállatban,
apropó,
a párommal közös kép mögül kiszedtem az övét és elégettem,
nincs ott helye,
épp az imént gyújtottam be, a hamutartóban füstölögnek az utolsó fecnik,
szerencsémre bent nincs füstjelző, máskülönben kint is, bent is áznék,
szépen elfüstölt a képe, lenyomtam a pörgős hamuzómat,
olyan, mintha a wc-t húztam volna le,
akkorát dörrent kint az ég, hogy beleremegett az ablakom,
az eső elállt, elvonulóban a jég,
kimentem a muskátlikért,
kicsit tépettek, de túléltek,
már épp le akartam feküdni,
amikor csörgött a telefonom,
videóhívás,
a párom volt,
felvettem,
beszélgettünk,
de inkább csak mellébeszélünk,
egyikünk se akarta felhozni a témát,
úgy tettünk, mintha nem azon agyalnánk, hogy talán
vége,
nem kerülgethettük a forró kását,

már csak azért sem, mert a háttérben hallatszott,
hogy talán lesz valami éjjel,
mintha készülne valamire az ellenség,
akarod-e ezt egyáltalán – kérdezte,
igen, feleltem csipőből,
nem vagy szerelmes, mondta,
mégis mit vársz, rózsaszín felleget hazugságokkal – kérdeztem,
ez még hozzám képest is túl irodalmi megfogalmazás volt,
én csak fejbenmozizáskor vagyok romantikus,
a való életben viszont praktikus és lényegretörő,
nézd, kezdte, ha nem akarod, csak mondd meg,
nagy levegőt vettem,
figyelj, ha nem akarnám, megmondanám, figyelj, nekem nem hülye nyáladzás
kell, hanem kiszámíthatóság, ez tetszik benned, hogy erős jellem vagy, az,
hogy te szerelmes vagy belém, ez számomra külön fantasztikum, sajnálom,
hogy nem tudom viszonzni úgy, ahogy te, de ez nem azt jelenti, hogy ne
maradnék melletted, mert az érzelmek elmúlnak,
basszus, gondoltam, ez tőlem is sok, majd folytattam hangosan,
a szerelem Hollywood, mi meg háborúban élünk, nem akarok játszadozni,
ez nem egy flipper, nekem stabilitás kell, neked meg valaki, akit szerethetsz,
úgy gondolom, szerintem mi jó pár vagyunk,
két szuszra szaladtak ki ezek a szavak belőlem,
néztem az arcát, vártam, hogy lekurvázzon, vagy azt mondja, hagyjam a
fenébe,
ehelyett azt mondta, hogy
igazam van, ő romantikus alkat én meg racionális,
láttam, hogy a szeme csillog,
akartam még valami szépet, nyugtatót mondani,
de berontott a felettese, hogy azonnal szedje magát,
mindenki kifelé,
támadnak,
a telefont sebtében kinyomta,
sokáig bámultam a képernyőt,
talán most beszélünk utoljára –
kérdeztem meg magamtól,
nekiálltam az aznapi képek feldolgozásának,
zenét kapcsoltam és képeket retusáltam,

*az ablakba tettem a hangszórót,
a nyári éjszakába repültek a dallamok,
kibámultam az ablakon,
azon gondolkodtam,
mi bajom van neked,
ebben a pillanatban
a frontra akartam szaladni
és szorosan megölelni, megvédeni a golyóktól,
éreztem, hogy valami történni fog,
valami, ami nem jó.*